

Usprkos svemu, ćutim da Te nosim u sebi: malog objavljenog Boga koji bezazleno gleda i obećava osmijeh. Samo su naslage umora stare stoljeća. Samo ponekad ne umijem odabrati pravu riječ, još manje pjesmu, koja kandilu podržava svjetlo.

Ne poznajem mjeru riječi ni mjeru misli... U tome sam nalik na mnoge koji vjeruju čak da Te slijede evanđeoski. Ako nastavim govoriti, moj će me vlastiti govor osuditi pred Tvojim licem. A ja ga ne vidim. Zamišljam željom. Tako malo u meni poklonstveno kleči.

Možda je na koncu sve ipak u susretu. Čini se: mrzim. Možda sebe obmanjujem mržnjom iz nesposobnosti da živim od odricanja.

Vidio si lakrdiju moje zdravice — i ne dopusti da se ponovi. Samo je Gospod u dosluhu sa zvijezdama i nebu podržava boje. Ove — od zemlje — jalova su romantika. Ako kažem VOLIM, negdje u dnu sebe oskvrnjujem praiskonski Zavjet. Ako molim, ne osjećam da mi je srce plamen i duša oltar.

NEZNANKI

Ive Ivin

Neznanko crna
crnih očiju
u crnom odijelu
iz autobusa koji je klizio
uz predivnu obalu,
našu, hrvatsku.

Znaš li zašto
sam ostao prikovan
na peronu kad je autobus krenuo dalje?

S jedne strane bila si ti
od mene udaljena za tri sjedala,
s druge strane — nešto podalje —
sunce zavito u sumornu omaglicu.

Trebalo je gotovo pola sata
da se uspostavi ravnoteža svijeta,
poremećena,
pošto te je autobus
odnio.